

Ιστορία

Ο ΣΥΝ δημιουργήθηκε ως εκλογική συμμαχία πριν τις εθνικές εκλογές του 1989, έχοντας ως κύριους εταίρους τα δύο μεγαλύτερα κόμματα της Αριστεράς: το ΚΚΕ και την Ελληνική Αριστερά (Ε.ΑΡ.), μετεξέλιξη του ευρωκομμουνιστικού ΚΚΕ Εσωτερικού. Οι επαφές μεταξύ στελεχών των δύο κομμάτων ξεκίνησαν μετά το 12ο συνέδριο του ΚΚΕ. Στο Συνασπισμό προσχώρησαν επίσης η «Σοσιαλιστική Πορεία» του Νίκου Κωνσταντόπουλου και προσωπικότητες από το ΠΑΣΟΚ και το κέντρο όπως ο Μανόλης Δρεττάκης και ο Στάθης Παναγιούλης.^[3]

Στις εκλογές του Ιουνίου 1989 ο Συνασπισμός πήρε 13,1%, αλλά η ισχύς του μειώθηκε στις εκλογές του Νοεμβρίου (10,97%, 21 έδρες) και του Απριλίου 1990 (10,28%).^[3]

Μετά από πρόταση του Φλωράκη και με τη σύμφωνη γνώμη του Κύρκου, πρόεδρος εξελέγη το Μάρτιο του 1990 η Μαρία Δαμανάκη.^[3]

Στο ΚΚΕ, το 1991, μετά την αλλαγή του πολιτικού συστήματος στις χώρες του "υπαρκτού σοσιαλισμού" και την κρίση που αυτή προκάλεσε στο κομμουνιστικό κίνημα, οι αποκαλούμενοι ανανεωτικοί, οι οποίοι ζητούσαν αναθεώρηση βασικών αρχών της θεωρίας και λειτουργίας του κόμματος, αποχώρησαν από το κόμμα, ύστερα από την επικράτηση της μαρξιστικής-λενινιστικής πτέρυγας στο 13ο Συνέδριο. Είχε ήδη προηγηθεί η διάσπαση της ΚΝΕ και του ΚΚΕ το 1989 και η συγκρότηση του Νέου Αριστερού Ρεύματος (ΝΑΡ) και της ΚΝΕ-ΝΑΡ. Οι αποχωρήσαντες ήταν πλειοψηφία σε πολλές κομματικές οργανώσεις βάσης (δηλ. *τοπικές οργανώσεις*), και περίπου το 45% της Κεντρικής Επιτροπής, μεταξύ των οποίων και ο απελθών γραμματέας του κόμματος Γρηγόρης Φαράκος. Μετά από αυτό, οι ανανεωτικοί του ΚΚΕ και τα υπόλοιπα κόμματα της συμμαχίας, αποφάσισαν να μετατρέψουν το Συνασπισμό σε ενιαίο πολιτικό κόμμα.

Το ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΝ έγινε το 1992 και εξέλεξε πρόεδρο τη Δαμανάκη, δίχως να υπάρχει άλλη υποψηφιότητα. Στις εκλογές του 1993, ωστόσο, ο Συνασπισμός απέτυχε να μπει στη Βουλή (ποσοστό 2,94%) και η Δαμανάκη παραιτήθηκε.^[3]

Ακολούθησε έκτακτο συνέδριο για την ανάδειξη νέας ηγεσίας. Στην πρώτη ψηφοφορία προηγήθηκε ο Αλέκος Αλαβάνος με 43% και ακολούθησαν ο Κωνσταντόπουλος με 21%, ο Φώτης Κουβέλης με 20% και ο Μιχάλης Παπαγιαννάκης με 19%. Στη δεύτερη ψηφοφορία εκλέχτηκε πρόεδρος ο Κωνσταντόπουλος. Στις ευρωεκλογές του Ιουνίου 1994 συγκέντρωσε το υψηλότερο μέχρι τότε ποσοστό του (6,25%) και εξέλεξε δύο ευρωβουλευτές, τον Αλαβάνο και τον Παπαγιαννάκη. Στις βουλευτικές εκλογές του 1996 διπλασίασε το ποσοστό του (5,12%) και στις ευρωεκλογές του 1999 πήρε 5,16% και επανεξελέγησαν οι δύο ευρωβουλευτές του.^[3]

Στις εθνικές εκλογές του 2000 υποστηρίχθηκε και από το μικρό κόμμα Ανανεωτική Κομμουνιστική Οικολογική Αριστερά (ΑΚΟΑ) και έλαβε 3,20%. Μετά τις εκλογές ένα μικρό κομμάτι, που από καιρό ζητούσε προσέγγιση με το ΠΑΣΟΚ, αποχώρησε από το Συνασπισμό, καταγγέλλοντας την ηγεσία του για «αριστερή στροφή». Τα στελέχη αυτά ίδρυσαν τη βραχύβια Ανανεωτική και Εκσυγχρονιστική Κίνηση της Αριστεράς (ΑΕΚΑ). Η ΑΕΚΑ απέτυχε να προσελκύσει περισσότερα από μερικές δεκάδες μέλη του Συνασπισμού και σε λίγους μήνες αρχικά διασπάστηκε και μετά διαλύθηκε, όταν ο επικεφαλής της Νίκος Μπίστης έγινε υφυπουργός στην τελευταία

κυβέρνηση του [Κώστα Σημίτη](#) ([ΠΑΣΟΚ](#)). Με το ίδιο επιχείρημα της «αριστερής στροφής» αποχώρησε το [2003](#) και η βουλευτής [Μαρία Δαμανάκη](#), όμως ούτε αυτή κατάφερε να προκαλέσει σοβαρούς τριγμούς στην κομματική βάση, πόσω μάλλον αφού κατέβηκε στις εκλογές του 2004 ως υποψήφια [Βουλευτής Επικρατείας](#) με το ΠΑΣΟΚ.

Στο συνέδριο του 2003 αποφασίστηκε η αλλαγή του ονόματος του κόμματος σε «[Συνασπισμός της Αριστεράς, των Κινήματων και της Οικολογίας](#)».^[1]

Στις [βουλευτικές εκλογές του Απριλίου 2004](#), ο Συνασπισμός μαζί με μικρότερα αριστερά κόμματα και οργανώσεις συγκρότησε τη συμμαχία «[Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς](#)». Τα κόμματα αυτά ήταν η [ΑΚΟΑ](#) (μετεξέλιξη του ΚΚΕ εσωτερικού-Ανανεωτική Αριστερά, της τάσης "Αναβάθμιση" του ιστορικού [ΚΚΕ Εσωτερικού](#)), η [Κίνηση για την Ενότητα Δράσης της Αριστεράς](#) (ΚΕΔΑ – πρόσφατα διαγραμμένα ιστορικά στελέχη του ΚΚΕ, όπως οι Θεωνάς, Κωστόπουλος κ.ά.), η [Διεθνιστική Εργατική Αριστερά](#) (ΔΕΑ - τροτσκιστές), οι Ενεργοί Πολίτες ([Μανώλης Γλέζος](#)). Η συμμαχία υποστηρίχθηκε και από την [Κομμουνιστική Οργάνωση Ελλάδος](#) (ΚΟΕ – μαοϊκοί), η οποία όμως δε συμμετείχε στα ψηφοδέλτια.

Στις ευρωεκλογές (Ιούνιος 2004) ο Συνασπισμός συμμετείχε χωρίς τους συμμάχους του, λόγω κρίσης προσανατολισμού στο εσωτερικό του. Όμως η εκλογή του [Αλέκου Αλαβάνου](#) στην προεδρία του κόμματος λίγο αργότερα, καθώς και η επανεπιβεβαίωση της διάθεσης για συνεργασία με τα μικρότερα αριστερά κόμματα, δημιούργησαν συνθήκες αναθέρμανσης της συμμαχίας. Στο πλαίσιο αυτό ο Συνασπισμός πρότεινε για υποψήφιο δήμαρχο [Αθηναίων](#) στις Δημοτικές εκλογές του [2006](#) τον τριαντάχρονο Αλέξη Τσίπρα και κάλεσε όλες τις Πολιτικές Κινήσεις (δηλ. *τοπικές οργανώσεις*) του κόμματος να συμφωνήσουν σε κοινούς υποψηφίους για όλες τις πόλεις και νομούς της χώρας με τα υπόλοιπα κόμματα της συμμαχίας.

Η επιλογή του νεαρού Τσίπρα, παρά την προηγηθείσα έντονη εσωκομματική αντιπαράθεση, αποδείχτηκε αρκετά επιτυχημένη, μια και στις [15 Οκτωβρίου 2006](#) ανακηρύχθηκε τρίτος μετά το [Νικήτα Κακλαμάνη](#) ([ΝΔ](#)) και τον [Κώστα Σκανδαλίδη](#) ([ΠΑΣΟΚ](#)) συγκεντρώνοντας ποσοστό 10,5%, ανώτερο από εκείνο του Σ. Χαλβατζή ([ΚΚΕ](#)) (8,8%).

Στις [εκλογές του 2007](#) ο ΣΥΡΙΖΑ πέτυχε σημαντική άνοδο, κερδίζοντας ποσοστό 5,04% και συνολικά 14 έδρες.

Τον [Ιούνιο](#) του [2010](#), η *Ανανεωτική Πτέρυγα*, μια από τις πιο μαζικές τάσεις του Συνασπισμού, αποχώρησε από το κόμμα, συγκροτώντας νέο κόμμα, αυτό της [Δημοκρατικής Αριστεράς](#) ^{[4][5]}.

Ο ΣΥΝ αυτοδιαλύθηκε τον Ιούλιο του 2013 εν όψει του πρώτου συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ.^[2]